

Osudové obrazy z doby mého duchovního žákovství

Ludwig Polzer-Hoditz

Proměna listopad 1932

*V pozadí hrad Křivoklát.
Tytéž osoby jako v
předchozím obraze, sedící
na lavičce v rozhovoru.*

Já: Bylo pro mne znamením
neoblomných zákonů, jež nás svedly
dohromady, že z archivních registrů
tak rychle a jistě jsi našla knížku
mého předka.

Velký zvěstovatel našich
dob hovořil o tomto spise,
že je to prý první zápis
budoucího sociálního řádu,
společenství mezi lidmi,
jaké lze poznat jenom
tehdy, když lidé najdou
vztah k těm silám, které
nadsmyslově možno zřít.
Putující k chymické svatbě
pozná člověka dle jeho
podstaty, jež skutečně v
něm žije.

Pak se bude moci stát, co stát se
musí. Zcela odlišný je obraz,
%

jenž nám ukazuje příroda,
od obrazu sociálních lidských řádů.
Však nadmyslové síly přírody
blízce příbuzný jsou silám,
jež mohou stvořit nový lidský řád.

Maňa: Ten mistr Růžového kříže
blízek mi byl ve dnech,
následujících po našem slibu,
jenž v Chrámu svátého Víta, ve
Václavově kapli, společně jsme
složili.
A přednedávnem v noci stál obraz
před mým zrakem a v něm odehrál
se zážitek, jenž zasáhl mne v hloubi
duše.
Je tak těžké vyprávět ho slovy, jež
banálnímu slouží žití.

Já: Však najdeš správnou podobu,
když moc tohoto zážitku v
silách tvého srdce bude znít.
Já v lásce při tobě chci stát.

Maňa: Ach ty, můj velký příteli,
společně jsme stáli a čekali v
jednom hradu.
Byl to duchovní hrad svátého grálu.
Oba jsme byli tak mladí; ne tak, jak
mladí

&

zná člověk v zemském těle.
Tak neosobní byl ten děj, jenž
ukázal se našim duším.

Já: Ve vzpomínce přineslas to s sebou
do obvyklého vědomí zemsky
bdělého života.

Maňa: Tys však jsi byl důležitější než já
v tom zážitku;
třebas ti vyprchal při probuzení.
Byli jsme v očekávání přemocného dění.
Tak slavnostní a vážná byla nálada.
V gotickém sálu, klenutém a v kruhu,
nacházeli jsme se v jeho středu.
I jiní zde byli lidé.
Někdo klepal na dveře.
Odešďs je otevřít.
A s někým jsi hovořil, vrátil ses pak ke mně,
tvoje oči zářily, a přečeš byl tak vážný.
„Někdo“ prý měl přijít.
A mělo začít dění, které všechno změní.
Však že tak blízko je ta chvíle,
to sis nepomyslil. -
Dveře se otevřely a někdo vstoupil.
Jeho oči zářily hlubokým klidným světlem.
Dva jiní lidé vešli spolu s ním.

Každý z těch tří z velké dálky, však každý z jiné strany světa.
Ten s hvězdnýma očima mluvil.
Mluvil ve verších jako báseň - a jako by zpíval, znělo to - co hluboko jde k srdci.
Lidé všichni poslouchali tiše, ten nádherný tón jeho slov.
My však slyšeli z těch slov ještě více než ti druzí.
Oni neznali to tajemství, jež nám sdělil a my mohli rozumět.
Jeden z nich nesl dvě zlaté lampy, z živého slunečního zlata byly stvořené.
Ten s hvězdnýma očima ke mně mluvil svými tajnými slovy,
a jak mluvil,
zavřela se v jedné lampě troje dvířka,
jedna po druhé.
Každá zlatá dvířka, jež zavřela se, znamenala jeden úkol, jenž se stal, skrze člověka, jenž k tomu povolán.
U druhé lampy se zavřela jen jedna dvířka, a teď bylo na tobě, abys splnil úkol, jenž nebude lehký,

jenž mocně změní všechny cesty. Cesta,
jížs měl jít, nebyla nová.

Přicházela z minulosti.

Spojena byla jako řetěz se současností a
dalším budoucnem. Úkoly, lidmi věrně
nesené, do světla vést lidi za tím jedním
cílem.

Mluvili jsme očima.

Prosila jsem pak - zda s tebou smím jít.

Můj život, jenž doposud jsem žila, byl jako
hudba z velké dálky.

Vše, co bylo, zdálo se mi jako zrcadlení
ve vodě bytosti, jež po břehu kráčí.

Chtěla jsem s tebou jít a pomáhat, tak
jako i v minulosti.

Má prosba byla přislíbena. - Ten s
hvězdnými očima podíval se láskyplně na
nás oba.

Směla jsem -----

Já: Řeklas mi již záhy,

co poprvé jsme se setkali, že jsi si
vědoma, že v egyptské zemi starých dob
jsi se mnou kdysi žila.

Maňa: V současnosti budou se cesty v

zmatku křížit, pozemské osudy to
přinesou s sebou, však duchovně
zůstaneme po všechny časy přece
spojeni. Mnohé bylo v tom obraze ještě,
co ve všednodenní řeči jsem říci nesměla,
ten zážitek mi však nikdy nezhyne. Byl to

už i počátek přemocného pohybu, a
zhluboka dýchajíc byla jsem jím
uchváčena.

Já: Tak blízce budeme si povždy stát, jak ti
ten zážitek řekl.

Obřad v kapli Václavově, pod
ochranou sv. Víta, jenž společně
jsme vykonali, působil do světů
ducha a potvrdil náš slib.

Michael otiskl svou pečeť v naši vůli.

Odpověďmi přinášíš ve svém
zážitku.

Znovu se sejdeme,
až hlas zvonů na přelomu století
nás probudí.

K boji za pravdu proti temné vůli.